

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cap. 6. Elucidatur propositio sexta, Sanctorumq[ue] Patrum testimonijs
illustratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

insignitur, ad denotandam, non minus esse certam illam cognitionem, quam visionem oculorum circa proprium, & proportionatum obiectum, vt constat ex multis Scripturæ testimonijs, in quibus huiusmodi reuelationes, visiones appellantur, & Prophetæ appellabantur communi vocabulo Videntes, vt bene notarunt Curiel citato art. 2. n. 5. Fernandez de visionibus præludio 1. Aluarez in c. 1. Iſaiæ versiculo 1. à num. 1. & alij: at aliquando personæ particulares, quibus huiusmodi reuelationes, & locutiones diuinæ fiunt, dicuntur propter summam certitudinem videre id, quod Deus ad ipsas loquitur, vt optimè docuit D. Greg. lib. 28. Moral. c. 2. S. Mater nostra THERESIA Manf. 6. c. 3. Rusbrochius de ornatu spiritali nuptiarum c. 25. Dionysius Carthusianus epist. ad Christianos Principes art. 13. D. Bonaueutura itinere 5. æternit. dist. 4. & itinere 2. dist. 5. noster Ioannes à IESV Maria de Mystica Theologia cap. 8. & plures alij: ergo ex simili locutione potest pariformiter colligi omnimoda certitudo harum reuelationum, & locutionum.

Vnde manifeste constat, doctrinam Myſtici nostri Doctoris in hac vltima parte huius propositionis, quæ assertit in huiusmodi locutionibus, non debere animam timere deceptionem aliquam, vel maligni spiritus, vel proprii, esse conformem communi doctrinæ Sanctorum Patrum, ac Theologorum, de qua proinde nullus mediocriter peritus potest rationabiliter dubitare. Quomodo autem, & per quam speciem hæc certitudo, & euidentiæ de Deo reuelante habeatur, quæstio est Theologica, quam latè, & optimè discutit Curiel citata controuers. 1. artic. 2. modum huius certitudinis & euidentiæ optimè assignans.

CAPVT VI.

ELVCIDATUR PROPOSITIO SEXTA,
Sanctorumque Patrum testimonijs illustratur.

SEQUITVR iam elucidanda sexta propositio ab aliquibus notata, quæ habetur in Libro secundo Ascens. Montis Carmeli capite 32. vbi loquens de quibusdam affectionibus, vel perceptionibus spiritualibus perfectissimis, & valde arcanis, sic loquitur.

Quorum originem & causam, à qua promanant, bonaque opera, propter quæ Deus sublimis ad eos fauores tribuit, nec anima ipsa, nec qui illius curam gerit cognoscere, & intelligere queunt: non enim à quibuscumque operibus, quæ anima peragere possit, nec à considerationibus meditationibusq; ipsius dependent; licet huiusmodi res sint bona dispositiones ad illa obrinenda: largitur illa Deus cui vult, & ob quam causam illi placet. &c. Pro cuius propositionis elucidatione eam in duas partes diuidemus,

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
.128

*Declaratur, & confirmatur prior propositionis
pars.*

- 2: **I**N priori igitur parte asserit huiusmodi affectiones, seu perceptiones spirituales, valde reconditas, & perfectas non posse perfectè cognosci, vel ab ipsa anima, quæ eis afficitur, nec à spiritali Magistro animam gubernante; & hoc verissimum est, huiusmodi namque affectionibus propiissimè convenit nomen Theologie Mysticæ, quod, vi sæpè in præcedentibus admonuimus, rem valde secretam, & occultam significat. Vnde doctrinam hanc docent communiter SS. Patres D. Bernardus serm. 74. in Cant. ubi sermonem instituens de introitu Dei in animam, sic inquit: *Fateor, & mihi aduentasse Verbum. & pluries, cumque sapius intraverit ad me, non sensi aliquoties cum intraverit, adesse sensi adfuisse recordor, interdum, & presentire potius introitum eius, sentire nunquam, sed ne exitum quidem, nam vnde in animam meam venerit, quoque abierit, deus eam dimittens, sed & qua, vel introierit, vel exierit etiam ignorare me fateor, secundum illud: Nesci vnde veniat, aut quo vadat, nec mirum tamen, quia ipse est, cui dictum est, & vestigia tua non cognoscuntur, &c.* Et paucis interpositis subiungit: *Ita igitur intrans ad me aliquoties Verbum sponsus, nullus unquam introitum suum indicijs innatescere fecit, non voce, non specu, non incessu, &c.* Quam etiam doctrinam repetit idem Bernardus citatus à D. Bonavent. in lib. de quatuor mentalibus exercitijs, qui soliloquium appellatur cap. 2. inquit: *Nonnunquam quasi clausis oculis bene tesu ad te inhiams metis mihi in os cordis, quod non licet mihi scire quid sis, &c.* Consonat Hugo Victorinus ibi ab eodem D. Bonavent. citatus, sic de hac re loquens: *tam nesciunt ubi se esse conspiciunt, & quasi amplexibus amoris aliquid intus tenent, & nesciunt quid sit, & tamen totis viribus tenere concupiscunt.* Accedit D. Gregor. ibidem citatus inquit: *tubulus dicitur ineffabile mentis gaudium, quod non abscondis, non sermonibus aperiri potest, sed tamen quibusdam motibus aperitur, licet nullis propriis exprimatur &c.* Quam doctrinam approbant D. Bonavent. loco citato, Rosignol. de disciplina Christianæ perfectionis lib. 3. c. 14. Auctor traç. de via salutis apud Dionysium Carthusianum, &c.

§. II.

Elucidatur, & testimonijs Sanctorum Patrum corroboratur secunda pars propositionis.

- 3: **D**EINDE in 2. part. huius propositionis, in qua asserit Mysticus noster Doctor huiusmodi affectiones, & perceptiones spirituales valde sublimes, & reconditas non debere ex operibus, aut considerationibus nostris, vel diligentijs, non excludit huiusmodi dependentiam, seu potius coaptationem, & convenientiam cum illis, tanquam cum dispositionibus, seu meritis de congruo, cum potius ibi expressè asserat: *Licet huiusmodi res sint bona dispositiones ad illa &c.* sed solum excludit dependentiam ab illis, tanquam à meritis de condigno, seu infallibilibus, & in hoc sensu, quem ipsemet Mysticus noster Doctor explicuit, verissima est hæc propositio: etenim, 128

communem SS. Patrum sententiam, & quotidianam experientiam huiusmodi spiri-
tuales affectiones aded sublimes, Deique spirituales fauores, non cadunt sub meritis
de condigno, nec dependent ex nostris diligentijs, ita vt cum eis infallibilem habeat
connexionem, quamuis negari non possit, quod merita nostra, virtutumque exerci-
tia sint optima pro illis dispositio. Cæterum independenter ab his dispositionibus
misericorditer aliquando imperfectis conferuntur, aliquando verò perfectis dene-
gantur, quod optimè notauit D. Gregor. homil. 17. in Ezech. his verbis, non enim
contemplationis gratia summis datur, & minimis non datur, sed sæpè hanc summi,
sæpè minimi, sæpè remoti, aliquando etiam coniugati percipiunt.

Vnde doctrinam hanc de independentia à meritis condignis docent communi-
ter S. Patres, & alij doctores D. Bernard. ad Fratres de Monte Dei, D. Bonauent. de
septem gradibus contemplationis, & in soliloquio supra citato cap. 2. ibi: *O anima
magnum est, quod desideras, inestimabile donum est, quod exoptas. Vnde (vt aſtino) humano studio
non potest obtineri, humano merito vix potest promereri, sed aded humilibus precibus, & à dignè
dispositis ex sola diuina pietatis concordia vix potest impetrari.* Ricard. in Cant. cap. 8. &
lib. 4. contemplat. c. 23. Cassianus collat. 4. cap. 5. D. Laurentius Iustinian. de perfe-
ctione monastica cap. 18. S. Mater nostra THERESIA cap. 12. suæ vitæ, vt ibidem
adnotauit in marginali nota sapientissimus Magister Luſius Legionens. necnon,
& in via perfect. c. 25. Beat. Thom. de Villanueva in Cant. super illa verba: *Introduxit
me Rex in cellam vinariam.* Frater Bartholomæus à Martyr. 2. p. compendij ca. 13. §. 4.
ibi: *Ad tantam gloria machinam pertinere non valet mens propria industria, Dei enim donum
est, non hominis meritum, &c.* Et cap. 13. §. 1. vbi propter hanc rationem comparat con-
templationem gratijs gratis datis, quæ non cadunt sub merito, sic inquit: *Habes
ergo pro certo in sola charitate esse regnum Dei, gratiam autem contemplationis inter ceteras gra-
tias gratis datas computato, &c.*

Id ipsum docuit S. Pater Ignatius relatus à Rosignolio de disciplina Christianæ
perfectiois lib. 3. capite 14 sic inquit: *Solus est Dei consolari animam nulla precedente
consolationis causa, cum sit hoc proprium Creatoris suam ingredi creaturam, & illam in amorem
sui totam conuertere, trahere, & mutare, causam vero precedere nullam tunc dicimus, quando
nec sensibus, nec intellectui, nec voluntati nostræ quidquam obiectum est, quod eiusmodi consolatio-
nem causare ex se possit, &c.* Quæ verba fere eodem modo reperiuntur apud citatum
Bartholomæum à Martyr. 2. 1. part. compend. c. 7. pag. 54. ac tandem id docent Blo-
sius in epistol. quadam sub finem, Suarez titul. 2. de Relig. lib. 2. de orat. c. 14. num. 5.
Molina Carthus. tract. 2. de orat. cap. 6. §. 2. Luduicus de la Puente in intro du-
ctione ad orationem mentalem §. 11. circa finem, Basilius Legion. in Defensorio sæ-
pe cit. proposit. 3. & 7. noster Thom. à Iesu lib. 1. de contemplat. capite 9. Ro-
signolius vbi supra, Alphonsus Rodrig. tom. 1. tract. 5. de orat. cap. 18. & plures
alij.

Ex quibus omnibus constat, quantum distet, imò potius aduertetur doctrina
hæc errori hæreticorum asserentium eum, qui contemplationi vacat, debere ab opèri-
bus bonis, etiam si cadant sub præcepto, cessare. De hoc namque, nec verbum fecit
Mysticus noster Doctor, sed solum asseruit huiusmodi spirituales affectiones valde
sublimes specialeque Dei fauores non dependere ab operibus nostris, tanquam ex

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI
128

meritis de condigno, quamvis bona opera sint pro illis optima dispositio, quod communi Sanctorum Patrum Doctorumque Catholicorum consensu comprobatum est, experientiaque ipsa satis comprobatur.

C. A. P. V. T. VII.

ELUCIDATUR SEPTIMA PROPOSITIO,
Sanctorumque Patrum testimonijs comprobatur.

E. ACCEDAMVS ad septimam propositionem ab aliquibus notatam, quae habetur lib. 1. qui inscribitur *Nox obscura* &c. cap. 1. vbi sic loquitur.

Amantissima Mater gratia diuina, statim ac noua Deo inseruendi calore feruoreque, reuerat animam, vniuersa etiam haec illi exhibet officia. Facit enim eam dulce sapidumque spirituale lac in rebus omnibus diuinis absque vlllo suo labore reperire; in vniuersis quoque spiritualibus exercitijs, magnam consolationem & gustum: his enim praebeat illi Deus suum teneri amoris vber quae admodum tenello infanti. Hinc huiusmodi anima delicia sunt, orationi multum temporis, vel fortassis nullum etiam integras insumere, ipsius oblectamenta sunt penitentiæ, recreationes ieiunia, vnicuique solacia, sacramentis frui, de quibus diuinis sermones miscere. Quibus rebus omnibus quauquam magis ad efficaciam & intentionem incumbant & vacent, magnamque in his adhibeant diligentiam spirituales viri, spiritualiter solum loquendo, vti plurimum, debilitate admodum, & imperfecte sese in illa gerunt. Cum enim ad huiusmodi res, exercitiaque spiritualia moueantur suauitate illa, & consolatione quam in his reperiunt, &c...

§. I.

Verus propositionis sensus declaratur.

2. CIRCA huius propositionis elucidationem sciendum est, nequaquam sensum esse, quod incumbere spiritualibus exercitijs propter deletionem, vel consolationem spirituales in eis tepetam, sit vitiosum, vel peccaminosum. Etenim, vt recte D. Bonauent. tom. 1. opuscul. lib. 4. pharetrae c. 29. & 30. multis Sanctorum Patrum testimonijs ostendit, saepe vitiosus est spiritualis consolatio ad hoc, vt homines vitiosam viam ingrediantur, & in ea perseuerent. Sensus igitur huius propositionis est, quod huiusmodi voluptates, & consolationes spirituales in bonis operibus, & exercitijs appetere, & si vitiosum non sit, est tamen debilis, & imperfectus, seu minus perfectus operandi modus, quae solum Dei gloriam, & voluntatem in illis quaerere, & propter solum Deum operari, hunc autem vltimum operandi modum esse omnium perfectissimum, qui sensus ex ipsiusmet verbis Mystici nostri Doctoris satis constat.

3. Ad hunc igitur sensum, quem ipsa met exprimit, intelligenda haec propositio verissima proculdubio est, eamque communiter Sancti Patres, & Doctores, qui de rebus spiritualibus tractant, vniuersim deoent, constatque manifeste ex dictis supra cap. 1. 2. part. huius Elucidat. circa elucidationem 1. propositionis vbi plura Sanctorum Patrum testimonia adduximus ad ostendendum, quod is, qui perfecte vult operari, debet